

عنوان مقاله:

بررسی قرائت مصاحف منسوب به ائمه (ع)

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات قرائت قرآن، دوره 7، شماره 12 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

زهرا ملایی عشق آباد - دانش آموخته کارشناسی ارشد تفسیر قرآن؛ دانشگاه علوم و معارف قرآن کریم

الهه شاه پسند - استادیار دانشگاه علوم و معارف قرآن کریم

خلاصه مقاله:

یکی از منابع ارزشمند در بحث تاریخ قرآن، نسخ مخطوط قرآنی است. این منابع، اطلاعاتی درباره قرائت، عد الّٰی، قواعد املائی مصاحف و ... در زمان های مختلف به دست می دهند. مصاحف کهن در بسیاری از کتابخانه ها و موزه های جهان نگهداری می شوند. برخی از آنها با تکیه بر ترقیمه (امضای کاتب)، وقف نامه یا دیگر نشانه های موجود در مصحف، و یا به صورت شفاهی، به ائمه اطهار نسبت داده شده اند. در کتابخانه مرکزی و گنجینه قرآن و نفایس موزه مرکزی آستان قدس رضوی در مشهد، بیش از ۲۰ قرآن خطی منسوب به ائمه اطهار وجود دارد. بررسی مصاحف از نظر اختلاف مصاحف، قرائت، عد الّٰی، قواعد املاء و دست خط، در کشف مکان و زمان تقریبی کتابت آنها موثر است و با کمک این مولفه ها، می توان به درستی یا نادرستی انتساب پی برد. این پژوهش، به بررسی چهار مصحف منسوب موجود در کتابخانه آستان قدس رضوی که بیشترین تعداد صفحات را نسبت به دیگر مصاحف منسوب دارند، پرداخته و با بررسی مولفه های پیش گفته، نشان داده است که انتساب این مصاحف به ائمه اطهار صحیح نیست، بلکه ویژگی های دست خط و قواعد املاء، آنها را به زمانی دورتر از قرن دوم باز نمی گرداند. با این حال، دلایلی به این انتساب منجر شده است؛ این دلایل را می بایست در خود مصحف و یا در فضای حاکم بر دوره انتساب آن جستجو، و بر این اساس احتمالاتی را مطرح کرد.

کلمات کلیدی:

قرآن، قرائت، مصاحف، مصاحف منسوب به ائمه (ع)، اختلاف مصاحف امصار، ترقیمه، رسم المصحف، قرائت دهگانه، عد الّٰی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1388506>

